

Nadpřirozený důvod

Co znamená „posvěcovat práci“? Následující článek vysvětluje, že to znamená mít k ní nějaký důvod, nějaké proč: lásku k Bohu a kvůli němu lásku k druhým. Láska má na práci zásadní vliv, vede nás k tomu, abychom ji dělali dobře, kompetentně a bezchybně.

28.06.2020

Nadpřirozený důvod

Co znamená „posvěcovat práci“?
Následující článek vysvětluje, že to

znamená mít k ní nějaký důvod,
nějaké proč: lásku k Bohu a kvůli
němu lásku k druhým. Láska má na
práci zásadní vliv, vede nás k tomu,
abychom ji dělali dobře,
kompetentně a bezchybně.

Svatý Josemaría říkával, že duch
Opus Dei v sobě skrývá jeden
nádherný aspekt, a sice, že jakákoli
ušlechtilá a vznešená lidská práce
může být proměněna v božskou
činnost.

V životě mnoha lidí došlo poté, co se
s naukou o *posvěcování práce* setkali
nebo o ní slyšeli, k zásadní změně.
Muži a ženy, jejichž šíře pohledu byla
do té doby pouze pozemská a
dvojrozměrná, byli nadšeni, když
zjistili, že jejich profesionální práce
může mít transcendentní rozměr,
význam pro věčnost. Jak přitom
nevzpomenout na radost muže z
evangelia, který poté, co našel

poklad ukrytý v poli, šel a prodal vše, co měl, aby mohl to pole koupit?¹

Svatý Josemaría objevil díky Duchu svatému tento poklad v evangeliu, zejména v dlouhých letech, která Ježíš strávil v Nazaretě, v **letech ve stínu, ale pro nás jasných jako sluneční svit**,² protože **tato skrytá léta v Pánově životě nejsou ani bezvýznamná, ani nejsou pouhou přípravou na další léta, na jeho veřejnou činnost. Od roku 1928 to vidím velmi jasně: Bůh chce, abychom my křesťané chápali celý Pánův život jako příklad. Zkoumal jsem zvláště jeho skrytý život, jeho život obyčejné práce mezi lidmi.**³

Díky světlu, kterého se mu dostalo od Boha, zakladatel Opus Dei vytrvale učil, že práce posvěcuje a může být posvěcována. Učitelský úřad církve o této prosté a nádherné pravdě učí zvláště od 2. vatikánského koncilu⁴ a katechismus se o ní zmiňuje s tím, že „práce může být prostředkem k

posvěcení a k pronikání pozemských skutečností Kristovým duchem“.⁵

„Veden nadpřirozenou intuicí,“ řekl Jan Pavel II., „hlásal blahoslavený Josemaría neúnavně všeobecné povolání ke svatosti a k apoštolátu. Kristus volá všechny lidi, aby se posvěcovali v každodenním životě; práce je také prostředkem osobního posvěcování a apoštolátu, je-li prožívána ve spojení s Ježíšem Kristem.“⁶

Náš zakladatel se stal nástrojem, který si Bůh vybral k tomu, aby tuto nauku šířil mezi lidmi a otevřel tak velkému množství křesťanů nesmírné možnosti osobní svatosti a posvěcování společnosti zevnitř, to je ze samotného přediva pracovních vztahů, které společnost tvoří.

Sémě této nauky přinese Bohem očekávané plody, budeme-li se snažit uvažovat o ní v Boží přítomnosti a uvádět ji s jeho pomocí ve skutek,

protože posvěcování práce není jen nějaká idea, kterou stačí vyložit, aby byla pochopena, ale ideál, o který je třeba usilovat z lásky k Bohu a pod vedením jeho milosti.

Smysl práce

Na začátku Písma svatého je nám v knize Genesis odhalen smysl práce. Bůh, který učinil vše dobré, „chtěl svobodně stvořit svět, který je „na cestě“ ke konečné dokonalosti“,⁷ a stvořil člověka *ut operaretur*,⁸ aby svou prací „jistým způsobem pokračoval ve stvořitelské činnosti a dosáhl vlastní dokonalosti“.⁹

Následkem hříchu je práce spojena s námahou a mnohokrát i s bolestí.¹⁰ Když však na sebe Ježíš Kristus vzal naši přirozenost, aby nás spasil, proměnil námahu a bolest v prostředky, kterými lze projevovat lásku a poslušnost Bohu a napravovat neposlušnost hříchu.
Ježíš tak žil třicet let jako fabri

**filius(Mt 13, 55), jako syn tesařův.
(...) Byl faber, filius Mariae(Mt 6,3),
tesař, syn Marie. A byl Bůh, který
přišel, aby vykoupil lidské pokolení
a všechno přitáhl k sobě (Jan
12,32).¹¹**

Když uvažujeme o práci Ježíše Krista, v níž se nám zjevuje její plný smysl, musíme také myslet na to, že působením nadpřirozené milosti jsme se stali Božími dětmi, že jsme jedno - jedno tělo - s Ježíšem Kristem. Jeho nadpřirozený život je naším životem, dal nám podíl na svém kněžství, abychom byli *spoluvykupiteli* s Ním.

Toto hluboké spojení s Kristem dává smysl veškeré činnosti křesťana, a práci především. Základem posvěcování práce je podle učení svatého Josemaríi vědomí Božího synovství, uvědomění si toho, že ***Kristus se chce vtělit do naší práce.***¹²

Tento křesťanský pohled na smysl práce shrnují následující slova:

Práce a s ní námaha, únava, nevyhnutelně provází lidský život na této zemi: jsou to projevy bolesti a zápasů, které nutně patří do našeho současného života a které jsou znamením existence hříchu a potřeby spásy. Ale práce sama o sobě není utrpením ani prokletím, ani trestem: ti, kdo to tvrdí, nečetli dobře Písmo svaté. (...) Práce, každá práce, je svědectvím o důstojnosti člověka, o jeho vládě nad stvořením. Je příležitostí k rozvoji osobnosti. Je i pojátkem s ostatními lidmi, zdrojem prostředků pro vlastní rodinu, možností, jak přispívat k zdokonalení společnosti, ve které žijeme, i možností, jak přispívat k pokroku celého lidstva. Pro křesťany má tento pohled na práci ještě širší platnost. Práce znamená totiž účast na tvůrčím díle Boha (...). A jelikož práci vzal

*na sebe i Kristus, je pro nás vykoupená i vykupitelská: není to jen oblast působnosti člověka, ale i prostředek a cesta ke svatosti, je posvětitelná i posvěcující.*¹³

Posvěcovat pracovní činnost

Slova svatého Josemaríi, která často zaznívala z jeho úst i pera, před námi rozevírají nádherné panorama svatosti a apoštolátu při vykonávání práce: ***Být svatý pro velkou většinu lidí znamená posvěcovat svou práci, posvěcovat druhé práci.***¹⁴

Jsou to tři aspekty jedné neoddělitelné a na sebe navazující skutečnosti: nejprve posvěcovat práci, pracovní činnost – *činit ji svatou*.¹⁵ Posvěcovat práci znamená činit tuto práci svatou, činit svatými úkony člověka, který pracuje.

Od toho se odvíjí oba další aspekty, protože posvěcená práce je také posvěcující: posvěcuje nás samotné,

je prostředkem posvěcení ostatních a prosycuje společnost křesťanským duchem. Nebude proto na škodu, když se krátce zamyslíme nad prvním bodem: co znamená činit práci svatou.

Naše činnost je svatá potud, pokud je aktem lásky k Bohu a k ostatním kvůli Bohu: úkonem nadpřirozené lásky, což zde na zemi předpokládá víru a naději. Takový skutek je *svatý*, protože láska je podílení se na nekonečné Lásce, jíž je Duch svatý,¹⁶ Lásce, žijící z Otce a Syna. Úkon lásky je podílení se na nadpřirozeném životě Nejsvětější Trojice, podílení se na Boží svatosti.

V případě práce je třeba uvážit, že náplní pracovní činnosti jsou světské skutečnosti – obdělávání pole, vědecký výzkum, poskytování služeb atd. -, a že na to, aby byla pracovní činnost po lidské stránce dobrá a posvětitelná, je zapotřebí lidských

ctností. Nestačí to však na to, aby byla svatá. Práce je posvěcována, když je vykonávána z lásky k Bohu, pro jeho slávu – tak, jak Bůh chce, v souladu s jeho vůlí; pěstováním křesťanských ctností utvářených láskou. Pak může být ve spojení s Kristem nabídnuta Bohu, neboť „skrze něj a s ním a v něm je tvoje všechna čest a sláva, Bože Otče všemohoucí, v jednotě Ducha svatého po všechny věky věků“.¹⁷

Vlož do své běžné profesní práce nadpřirozený úmysl a tvá práce bude posvěcena.¹⁸ Zakladatel Opus Dei nám zde ve stručnosti poskytuje klíč k posvěcování práce. Lidská pracovní činnost je posvěcována, když je uskutečňována z *nadpřirozeného důvodu*.

Není proto rozhodující, jestli se práce *podaří*, ale jestli pracujeme z lásky k Bohu, protože to je to, co od nás Bůh očekává: Bůh se dívá do

srdce.¹⁹ Rozhodující je *nadpřirozený důvod*, účel, přímý úmysl, provádění práce z lásky k Bohu a s úmyslem sloužit druhým kvůli Bohu. ***Práce se tak pozvedá do řádu milosti, posvěcuje se, mění se v Boží dílo, operatio Dei, opus Dei.***²⁰

Charakteristika nadpřirozeného důvodu

Pokud má *nadpřirozený důvod* blahodárný a zásadní vliv na způsob naší práce a pokud nám pomáhá vykonávat ji dobře a tak, jak Bůh chce - v rámci našich omezení, s nimiž Bůh počítá -, pak je správný.

Nadpřirozený důvod, který činí práci svatou, není něčím, co se k práci pouze připojuje, je to láska k Bohu a k druhým pro Boha, láska, která má na samotnou pracovní činnost radikální vliv, vede nás k tomu, abychom ji dělali dobře, kompetentně a bezchybně, protože ***nemůžeme nabízet Pánu něco, co***

by —byť i v omezených lidských možnostech— nebylo dokonalé, bez chyby, co by i v nejmenších detailech nebylo provedeno pečlivě. Bůh nepřijímá žádnou břídilskou práci. Nepřinesete mi nic, co by mělo vadu, připomíná nám Písmo svaté, neboť by to nebylo hodno Hospodina. Proto práce každého člověka, každodenní práce, které věnujeme své síly, musí být důstojným obětním darem Stvořiteli, operatio Dei, práce s Bohem a pro Boha: jedním slovem práce bezvadná a dokonalá.²¹

„Dobrý úmysl“, který by nás nevedl k tomu, abychom pracovali dobře, by nebyl dobrým úmyslem, nebyl by láskou k Bohu. Byl by to úmysl neúčinný a prázdný, chabá touha neschopná překonat lenost a pohodlnost. Opravdová láska se projevuje v práci.

Jednat z *nadpřirozeného důvodu* také neznamená přidávat k práci něco zbožného. Chceme-li práci posvětit, nestačí, abychom se u toho modlili, byť – pokud to jde -, je to znamení toho, že pracujeme z lásky k Bohu, a je to také prostředek růstu v této lásce.

Pro posvěcení práce z nadpřirozeného důvodu je především třeba hledat Boží přítomnost, což se často děje úkony lásky, modlitbou a střelnými modlitbami buď během přestávek v práci, nebo v jiných momentech, které práce umožní. Velmi užitečné jsou pro to *lidské pomůcky*.

Nezapomeňme ale, že nelze zůstat jen u toho, protože posvěcování práce nespočívá v tom, že při ní děláme něco zbožného; práci činíme svatou tím, že ji vykonáváme z nadpřirozeného důvodu, který jí dá formu a prostoupí tak hluboce, že z

ní udělá v úkon víry, naděje a lásky, a tak ji přemění v modlitbu.

Další důležitý důsledek toho, že základ posvěcování práce spočívá v *nadpřirozeném důvodu*, je, že lze posvětit každou práci, od té v lidských očích nejskvělejší až po tu nejprostší, protože posvěcování práce nezávisí na druhu práce, ale na lásce k Bohu, s níž je vykonávána. Stačí vzpomenout na práci Ježíše, Marie a Josefa v Nazaretě: byly to obyčejné, běžné činnosti, podobné činnostem tisíců lidí, ale vykonávané s co největší láskou.

„Důstojnost práce nezávisí ani tolik na tom, co se dělá, jako na tom, kdo to dělá, na člověku, který je duchová, inteligentní a svobodná bytost.“²²

Nesmíme zapomínat, že tato důstojnost práce je založena na Lásce. Velkou výsadou člověka je možnost milovat, čímž přesahuje vše pomíjivé a dočasné. Může

***milovat ostatní tvory, říkat
smysluplné Ty a Já. A může
milovat Boha, který nám otvírá
brány nebe, který z nás dělá své
děti, který nám dovoluje, abychom
s ním hovořili tváří v tvář a
oslovovali ho důvěrným slůvkem
Ty. Proto by se člověk neměl
omezovat na pouhé dělání věcí,
vyrábění předmětů. Práce se rodí z
lásky, demonstruje lásku,
podřizuje se lásce.***²³

Láska k Bohu činí malé věci velkými:
pořádek, dochvilnost, pomoc a
laskavost – to vše práci
zdokonaluje. ***Dělejte všechno z
lásky. — Tak už nebude maličkostí:
všechno bude velké. — Vytrvalost v
maličkostech, z lásky, to je
hrdinství.***²⁴

Kdo chápe, že posvěcující hodnota
práce závisí především na lásce k
Bohu, s níž je vykonávána, a ne na
jejím společenském a lidském

významu, ten si váží malých věcí, zvláště těch, kterých si ostatní nevšimnou, protože je vidí pouze Bůh.

Sobecké důvody - chtít se prosadit a vyniknout, za každou cenu se snažit dosáhnout svého, toužit po marné slávě, moci a penězích jako po nejvyšším cíli – naprosto znemožňují posvěcování práce, protože je to totéž, jako bychom ji obětovali modle sebelásky.

Takové důvody se jen zřídka vyskytnou v *čisté podobě*, mohou však ve skrytu – a třeba dlouhou dobu - přežívat se vznešenými a dokonce nadpřirozenými úmysly jako bahnitá usazenina na dně čisté vody. Bylo by nerozumné ignorovat je, protože se mohou kdykoli – nastane-li nějaký problém, někdo nás poníží nebo se nám něco nepovede v práci – rozvířit a zkalit naše jednání. Je třeba je podchytit, upřímně si je

přiznat a zničit očišťováním úmyslu modlitbou, obětí, pokorou, nezištnou službou ostatním, svědomitostí v detailech...

Dívejme se neustále na Ježíšovu práci během jeho skrytých let, abychom se naučili posvěcovat tu svou. ***Pane, dej nám svou milost. Otevři nám dveře do nazaretské dílny, abychom se naučili rozjímat o tobě, tvé svaté Matce Marii i o svatém patriarchovi Josefovi — kterého mám osobně velmi rád a velmi ho uctívám— jak se všichni tři věnujete posvěcující práci. Pohne to jistě naším ubohým srdcem a budeme tě hledat; a najdeme tě v každodenní práci, protože ty si přeješ, abychom z ní udělali dílo pro Boha, dílo lásky.***²⁵—

F. J. López Díaz

¹Srov. Mt 13, 44.

²Jít s Kristem, č. 14.

3Tamtéž, č. 20.

4Srov. Dogm. konst. Lumen gentium, č. 31-36; past. konst. Gaudium et spes, č. 33-39; dekr. Apostolicam actuositatem, č. 1-3, 7.

5Katechismus katolické církve, č. 2427.

6Jan Pavel II., Homilie, 17-V-1992. Srov. také mezi jiným: Promluva, 19-III-1979; Promluva, 12-I-2002, č. 2.

7Katechismus katolické církve, č. 310.

8Gen 2, 15. Srov. Gen 1, 28.

9Srov. Katechismus katolické církve, č. 2427. 2. vatikánský koncil, past.konst. Gaudium et spes, č. 34 a 35.

10Srov. Gen 3, 18-19.

11Jít s Kristem, č. 14.

12Tamtéž, č. 174.

13Tamtéž, č. 47.

14Rozhovory, č. 55. Srov. Jít s Kristem, č. 45; Boží přátelé, č. 120.

15Srov. Jan Pavel II., Ap. enc. Laborem exercens, 14-IX-1981, č. 6.

16Svatý Tomáš Akvinský, S. Th. II-II, q. 24, a. 7c.

17Římský misál, Mešní kánon.

18Cesta, č. 359.

191 Sam 16, 7.

20Rozhovory, č. 10.

21Boží přátelé, č. 55.

22Jan Pavel II., Promluva, 3-VII-1986, č. 3.

23Jít s Kristem, č. 48.

24Cesta, č. 813.

25Boží přátelé, č. 72.

F.J. López Díaz

.....

pdf | dokument generován automaticky
z [https://dev.opusdei.org/cs-cz/article/
nadprirozeny-duvod/](https://dev.opusdei.org/cs-cz/article/nadprirozeny-duvod/) (07.08.2025)